

VAMPÝRSKÁ
AKADEMIE

RICHELLE MEAD

VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

2011

Copyright © 2007 by Richelle Mead
Translation © 2009 by Katrin Ebrov-Chlov

Veker práva vyhrazena. adn ast tohoto díla nesmí být reprodukována
ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu
majitele autorských práv.

Z anglického originálu VAMPIRE ACADEMY,
vydaného nakladatelstvím Razorbill, a division of Penguin Group,
New York 2007,
přeložila Katrin Ebrov-Chlov
Odpovdn redaktorka: Karin Lednick
Jazykov redakce: Hana Pernicov
Korektura: Lea Petrovsk
Technick redaktor: Martin Pch
Sazba: ≃ Dušan arsk
Obálka: Marek ebesta
Vydání druh, v elektronick podob první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v breznu 2011

ISBN 978-80-7303-624-9

Pro moje čarovné děvenky
Jackie a Caitlin

JEDNA

JEJÍ STRACH JSEM CÍTLA DŘÍV, NEŽ JSEM JI USLYŠELA KŘIČET.

Pulzovala ve mně její noční můra, která mě vykolejila z mého vlastního snu o jakémsi pěkném klukovi, jenž mě na pláži natíral opalovacím mlékem. Obrazy – její, ne moje – mi vířily v mysli: oheň a krev, pach kouře, prohnuté plechy auta. Ty obrazy byly všude kolem, úplně mě dusily až do té doby, než jsem si racionálně uvědomila, že tohle není můj sen.

Probudila jsem se s prameny dlouhých tmavých vlasů přilepenými na čele.

Lissa ležela ve své posteli, mlátila sebou a křičela. Vyskočila jsem z postele a rychle přešla těch pár stop, které nás dělily.

„Liss,“ oslovila jsem ji a zatřásla jí. „Liss, probud se.“

Její křik ustal a nahradilo ho tiché fňukání. „Andre,“ zasténala. „Ach, bože.“

Pomohla jsem jí posadit se. „Liss, už je po všem. Probud se.“

Po chvíli zamrkala, otevřela oči a v matném přísvitu jsem na ní viděla, že začíná přicházet k sobě. Její zběsilý dech se zpomaloval. Naklonila se ke mně a opřela si mi hlavu o rameno. Jednou rukou jsem ji objala a pohladila po vlasech.

„Je to v pořádku,“ snažila jsem se ji uklidnit. „Všechno je v pořádku.“

„Měla jsem ten sen.“

„Jo, já vím.“

Seděly jsme tam takhle ještě několik minut a nic dalšího už jsme neřekly. Jakmile jsem vycítila, že se zklidnila, natáhla

jsem se k nočnímu stolku mezi našimi lůžky a rozsvítila lampičku. Vydávala jen tlumené světlo, ale ani jedna z nás nepotřebovala pořádně vidět. Kocoura Oscara, který patřil našemu spolubydlícímu, zřejmě světlo přilákalo, a tak vyskočil na parapet otevřeného okna.

Zešíroka se mi vyhnul – zvířata, ať už z jakéhokoli důvodu, nemají ráda dhampýry. Vyskočil na postel, otíral se hlavou o Lissu a tiše při tom předl. S Moroji zvířata problém nemají, Lissu všechna milovala. S úsměvem podržela kocoura pod bradou a bylo znát, že se uklidnila ještě víc.

„Kdy jsi naposled pila?“ zeptala jsem se a studovala její obličej. Její světlá pleť byla ještě bledší než obvykle. Pod očima měla tmavé kruhy a celkově působila hrozně křehce. Ve škole to bylo tenhle týden hektické a já si nedokázala vybavit, kdy jsem jí naposledy dávala krev. „Bude to... víc než dva dny, že jo? Tři? Proč jsi nic neřekla?“

Pokrčila rameny a vyhnula se očnímu kontaktu. „Mělas toho moc. A já jsem nechtěla...“

„Sakra,“ ulevila jsem si a usadila se pohodlněji. Není divu, že vypadá tak zesláble. Oscarovi byla moje blízkost nepříjemná, a tak seskočil z postele a vrátil se na parapet, odkud mohl vše pozorovat z bezpečné vzdálenosti. „Tak pojď, jdeme na to.“

„Rose...“

„No tak. Potom se budeš cítit líp.“

Naklonila jsem hlavu na stranu, odhrnula si vlasy a odhalila krk. Všimla jsem si, že zaváhala, ale pohled na moje hrdlo a na to, co nabízelo, byl zřejmě příliš lákavý. S hladovým výrazem nepatrně pootevřela ústa a odhalila zuby, které obvykle před lidmi skrývala. Ty tesáky podivně kontrastovaly s jejími rysy. S tou svou hezkou tvářičkou a světlými blond vlasy vypadala spíš jako anděl než jako upírka.

Jak se její zuby blížily k mé odhalené kůži, srdce se mi rozbušilo směsí strachu a radostného očekávání. Ten druhý

pocit jsem nesnášela, ale nedokázala jsem si pomoci. Byla to slabost, již jsem se nemohla zbavit.

Tvrdě mi zabořila zuby do krku, až jsem z toho krátkého záblesku bolesti vykřikla. Pak se bolest zmírnila a nahradila ji nádherná zlatavá radost, která se mi šířila celým tělem. Bylo to lepší, než když jsem dřív byla opilá nebo zdrogovaná. Lepší než sex – nebo aspoň podle mých představ, jelikož jsem se ještě nikdy s nikým nemilovala. Byla to čistá, vytríbená rozkoš, která jako by mě objímala a slibovala, že všechno na světě bude skvělé. Tak to šlo pořád dál. Chemikálie obsažené v jejích slinách mi vyplavily do krve endorfiny a já ztratila pojem o světě, ztratila jsem pojem sama o sobě.

Potom to bohužel skončilo. Celé to netrvalo déle než minutu.

Odtáhla se, otřela si rukou rty a pozorovala mě. „Jsi v pohodě?“

„Já... jo.“ Lehla jsem si na postel a hlava se mi točila z té ztráty krve. „Jen se z toho potřebuju vyspat. Jsem v pohodě.“

Se zájmem mě sledovala svýma světlýma, nefritově zelenýma očima. Vstala. „Dojdu ti pro něco k jídlu.“

Neohrabaně jsem se nadechla k protestu, ale než jsem stáhla dát dohromady větu, Lissa už byla pryč. Opojný stav z jejího kousnutí slábl už od chvíle, kdy se ode mě odtrhla, ale něco z toho mi stále zůstávalo v žilách a já se přistihla, že se připitoměle usmívám. Otočila jsem hlavu a zaznamenala, že Oscar pořád ještě sedí na okně.

„Netušíš, o co přicházíš,“ oznámila jsem mu.

Jeho pozornost ale přitahovalo něco venku. Přikrčil se, naježil černou srst a začal mávat ocasem.

Můj úsměv se vytratil a já se přinutitela posadit se. Točil se se mnou celý svět, a tak jsem čekala, až to přejde, abych mohla vstát. Když se mi podařilo zvednout, znovu se mi zatočila hlava a tentokrát to vypadalo, že to jen tak nepřejde. Přesto jsem se cítila natolik v pohodě, že jsem došla k oknu a spo-

lu s Oscarem vykoukla ven. Varovně na mě pohlédl, trochu uhnul a pak se znovu zahleděl ven na to, co přitáhlo jeho pozornost.

Když jsem se vyklonila z okna, teplý vánek – nesmyslně teplý na podzim v Portlandu – si pohrával s mými vlasy. Ulice byla temná a relativně klidná. Byly tři hodiny ráno, což byla snad jediná doba, kdy kampus utichal. Dům, v němž jsme měly už osm měsíců pronajatý pokoj, stál v ulici se starými, k sobě se příliš nehodícími domy. Na druhé straně ulice blikalo pouliční osvětlení, které vypadalo, že snad každou chvíli shoří. Ale stále ještě vydávalo tolik světla, abych dokázala rozeznat tvary aut a budov. Na naší zahradě jsem viděla siluety stromů a keřů.

A muže, který mě pozoroval.

Leknutím jsem odskočila od okna. Stál u stromu na zahradě, asi ve vzdálenosti deseti metrů, takže mohl dobře vidět do okna. Byl dost blízko na to, abych po něm mohla něco hodit. A určitě byl dost blízko, aby viděl, co jsme tu s Lissou právě dělaly.

Byl tak dobře ukrytý ve stínu, že jsem mu neviděla do obličeje, ačkoli můj zrak je vynikající. Byl vysoký. Opravdu vysoký. Chvilku tam postával a pak ustoupil a zmizel ve stínu stromů na vzdáleném konci zahrady. Byla jsem si jistá, že jsem zahlédla ještě další postavu, která se k tomu muži připojila krátce před tím, než je oba pohltila tma.

Ať už ty postavy byly kýmkoli, Oscarovi se nelíbily. Když nepočítám sebe, obvykle má většinu lidí rád a rozzuří se jedině, když hrozí nějaké nebezpečí. Ten chlap venku neudělal nic, čím by Oscara ohrožoval, kocour přesto něco vycítil, něco, co ho zneklidnilo.

Zřejmě něco podobného tomu, co cítil ze mě.

Zachvátil mě ledový strach a skoro – i když ne úplně – odehnal tu sladkou rozkoš z Lissina kousnutí. Vycouvala jsem od okna a rychle si natáhla džíny, při čemž jsem málem

upadla. Jakmile se mi je podařilo obléknout, popadla jsem svůj i Lissin kabát a naše kabelky. Na nohy jsem si nazula první boty, co jsem uviděla, a zamířila jsem ke dveřím.

Dole jsem našla Lissu v naší stísněné kuchyni, kde se přehrabovala v lednici. Jeden z našich spolubydlících, Jeremy, seděl u stolu, rukou si podpíral čelo a smutně zíral do učebnice matematiky. Lissu udivilo, když mě tam spatřila.

„Neměla bys vstávat.“

„Musíme jít. Hned.“

Vykulila oči a o chvíli později pochopila. „Takže... opravdu? Víš to jistě?“

Přikývla jsem. Nedokázala jsem vysvětlit, proč to vím jistě. Prostě jsem to věděla.

Jeremy se zvědavě díval z jedné na druhou. „Co se děje?“

Vtom mě něco napadlo. „Liss, vezmi jeho klíčky od auta.“

Pořád tělak pohledem mezi námi. „Co to...“

Lissa neochvějně zamířila k němu. Díky našemu psychickému poutu jsem cítila její strach, jenže v tom bylo ještě něco: její naprostá víra v to, že se o všechno postarám a obě budeme v bezpečí. Jako vždy jsem jen doufala, že si takovou důvěru zasloužím.

Široce se usmála a podívala se mu přímo do očí. Jeremy na ni chvíli jen zíral a tvářil se zmateně, ale pak jsem spatřila, jak se podrobuje.

„Potřebujeme si půjčit tvoje auto,“ oznámila mu sladkým hlasem. „Kde máš klíčky?“

Usmál se a zachvěl. Já jsem vůči takovému psychickému nátlaku odolná, přesto cítím jeho účinky, i když jsou rozkazy zaměřeny na někoho jiného. Navíc mě celý život učili, že využívat někoho je špatné. Jeremy sáhl do kapsy a podával jí klíče na velkém červeném řetízku.

„Děkuju,“ řekla Lissa. „A kde parkuješ?“

„Na ulici,“ pronesl jako ze sna. „Na rohu. U Brownů.“
Čtyři bloky odtud.

„Děkuju,“ zopakovala znova a odstoupila od něj. „Jakmile odtud odejdeme, chci, aby ses dál učil. Zapomeň, žes nás dneska v noci vůbec viděl.“

Ochotně přikývl. Získala jsem z toho dojem, že by klidně skočil z útesu, kdyby ho o to požádala. Všichni lidé jsou vnímaví k psychickému nátlaku, ale Jeremy se zdál slabší než většina ostatních. Zrovna teď se to ale výborně hodilo.

„Tak pojď,“ řekla jsem jí. „Musíme vyrazit.“

Vyšly jsme ven a zamířily k rohu, o kterém se zmínil Jeremy. Pořád ještě se mi točila hlava z toho kousnutí a dost jsem klopýtala, neschopná pohybovat se tak rychle, jak bych chtěla. Lissa mě musela několikrát zachytit, abych neupadla. A při každém doteku jsem z její mysli cítila úzkost. Snažila jsem se to nevnímat; měla jsem co dělat s vlastními obavami.

„Rose..., co budeme dělat, jestli nás chytanou?“ zašeptala.

„Nechytanou,“ rozohnila jsem se. „To jim nedovolím.“

„Ale když nás našli...“

„Našli nás už dřív. A tenkrát nás taky nechytily. Jenom dojedeme na nádraží a sedneme na vlak do L. A. Ztratí stopu.“

Znělo to tak jednoduše. Až na to, že na neustálém útěku před lidmi, s nimiž jsme vyrůstaly, nebylo jednoduchého vůbec nic. Takhle jsme to dělaly už dva roky, schovávaly jsme se, kde jsme jen mohly, a jenom se snažily dodělat školu. Náš poslední rok právě začínal a bydlení ve středoškolském kampusu se zdálo bezpečné. Měly jsme tak blízko ke svobodě.

Nic víc už neřekla a já jenom cítila, jakou důvěru ve mne vkládá. Takhle to mezi námi bylo vždycky. To já se vždycky vrhala do akce, to já vždycky dávala věci do pohybu – občas, pravda, trochu nezodpovědně. Ona zas byla z nás dvou ta rozumnější, všechno pečlivě promýšlela, než začala jednat. V tuto chvíli ale nebyl čas na přemýšlení, nebyl prostor na zaváhání.

Lissa a já jsme spolu kamarádily už od školky, kde nás učitelka posadila vedle sebe. Nutit pětileté děti hláskovat naše

jména *Vasilisa Dragomirová* a *Rosemarie Hathawayová* bylo více než kruté a my – nebo spíš já – jsme reagovaly dost nevhodně. Hodila jsem po učitelce knihou a oznámila jí, že je fašistická čubka. Nevěděla jsem, co ta slova znamenají, zato jsem ale věděla, jak zasáhnout pohyblivý terč.

Od té doby jsme byly s Lissou nerozlučné kamarádky.

„Slyšelas to?“ zeptala se najednou.

Trvalo mi pár vteřin, než jsem zaslechla to, co ona svými zostřenými smysly zaznamenala mnohem dřív. Kroky, rychlé kroky. Zamračila jsem se. Měly jsme před sebou ještě dva bloky.

„Budeme muset běžet,“ řekla jsem a chytila se jejího předloktí.

„Ale ty nemůžeš...“

„Utíkej.“

Jen silou vůle jsem dokázala neomdlít na chodníku. Mému tělu se po té ztrátě krve moc běhat nechtělo a navíc jsem taky pořád pociťovala účinky jejích slin. Nicméně jsem poručila svým svalům, aby neprotestovaly, pověsila jsem se na Lissu a běžely jsme. Normálně bych ji bez většího úsilí předběhla – obzvláště teď, když byla bosá –, ale dnes v noci byla mou oporou.

Neodbytné kroky za námi nabývaly na hlasitosti, blížily se. Před očima mi tančily černé hvězdičky. V dálce před námi už jsem dokázala rozeznat Jeremyho zelenou hondu. Ach bože, jenom jestli to stihneme...

Asi tři metry před autem nám přímo do cesty vstoupil člověk. Zarazily jsme se a já táhla Lissu dozadu za ruku. Byl to *on*, ten chlápek, kterého jsem viděla přes ulici, jak mě pozoroval. Byl starší než my, tak pětadvacet, jeho výšku bych odhadla tak na dva metry, nanejvýš o pár centimetrů míň. Za jiných okolností – řekněme kdyby nevyprovokoval náš zoufalý útěk – bych řekla, že je celkem přitažlivý. Hnědé vlasy po ramena měl stažené do culíku. Tmavé hnědé oči. Dlouhý hnědý kabát.

Jeho přitažlivost teď ale byla vedlejší. Byl jenom překážkou, která mně a Lisse bránila dostat se k autu a vypadnout. Kroky za námi zpomalily a já věděla, že naši pronásledovatelé nás dohnali. Koutkem oka jsem postřehla další pohyby, blížili se k nám další lidé. Bože. Poslali na nás snad tucet strážců, aby nás pronásledovali. Nemohla jsem tomu uvěřit. Ani sama královna necestuje s tak početným doprovodem.

Zpanikařila jsem a nedokázala jsem jednat tak úplně rozumně, poslechla jsem svůj instinkt. Přitiskla jsem se k Lisse a schovávala ji za sebou, co nejdál z dosahu chlapa, který byl zřejmě jejich vůdcem.

„Nech ji na pokoji,“ zavrčela jsem. „Ani se jí nedotkneš.“

Z jeho výrazu se nedalo vyčíst vůbec nic, nicméně natáhl ruce před sebe, což mělo být zřejmě uklidňující gesto. Jako bych byla nějaké divoké zvíře, které chce zklidnit.

„Nechci vám...“

Udělal krok vpřed. Ocítl se až moc blízko.

Napadla jsem ho, vrhla se na něj v obranném manévru, jaký jsem za poslední dva roky nepoužila. Rozhodně ne od té doby, co jsme byly s Lissou na útěku. Bylo to hloupé – jen instinktivní reakce na strach. A bylo to beznadějně. Byl to zkušený strážce, žádný novic, který ještě nedokončil výcvik. Taky nebyl slabý a nehrozilo, že by vycouval.

A páni, jak ten byl rychlý! Už jsem zapoměla, jak rychlí strážci mohou být, jak se umí pohybovat a útočit jako kobry. Skopl mě ze sebe, jako by odháněl otravnou mouchu. Odstrčil mě tak prudce, že jsem odletěla. Nemyslím, že chtěl udeřit tak tvrdě – nejspíš mě jen chtěl udržet v bezpečné vzdálenosti –, jenže jsem se pořád pohybovala dost nemotorně. Nedokázala jsem se udržet na nohou, začala jsem padat na chodník, nejdřív bokem. To bude bolet. *Hodně.*

Až na to, že to nebolelo.

Stejně rychle, jako mě odrazil, se natáhl a chytil mě za paži, abych neupadla. Když jsem nabyla rovnováhy, všimla jsem si,

jak na mě ten chlápek zírá. Přesněji řečeno zíral na můj krk. Pořád ještě jsem byla trochu dezorientovaná, tak mi to hned nedošlo. Pak jsem pomalu zvedla volnou ruku a lehce se dotkla ze strany svého krku, zranění, které mi před chvílí způsobila Lissa. Když jsem pak prsty odtáhla, měla jsem na nich tmavou lepivou krev. Zahanbeně jsem pohodila hlavou, až mi vlasy spadly do obličeje. Mám husté a dlouhé vlasy, takže mi úplně schovají krk. Přesně z toho důvodu si je nechávám růst.

Tmavé oči toho chlapa spočívaly na mém, teď už zahaleném kousanci ještě o chvíli déle. Se vzdorným pohledem jsem se vykroutila z jeho sevření. Pustil mě, přestože jsem věděla, že by mě klidně dokázal držet celou noc, kdyby chtěl. Bojovala jsem se slabostí a nevolností, když jsem zacouvala zase k Lisse a v duchu se připravovala na další útok. Náhle mě chytila za ruku. „Rose,“ zašeptala. „Nedělej to.“

Její slova na mě zprvu neměla žádný účinek, ale pak se mi postupně začaly v mysli usazovat uklidňující myšlenky, které přicházely skrz naše pouto. Nebyl to přímo nátlak – to by na mě nikdy nepoužila –, ale bylo to účinné. Jelikož byli v tak početné přesile a naše situace byla dost beznadějná, nic jiného se stejně dělat nedalo. Dokonce i já jsem si uvědomovala, že bojovat s nimi by byl nesmysl. Napětí v mém těle povolilo a já se poráženecky shrabila.

Ten muž vycítil moji rezignaci a vykročil k nám, s pohledem upřeným na Lissu. Tvářil se klidně. Vysekl jí poklonu a bůhvíjak to dokázal s grácií, což mě vzhledem k jeho výšce dost překvapilo. „Jsem Dimitrij Belikov,“ představil se. Slyšela jsem slabý ruský přízvuk. „Přišel jsem vás odvézt zpět na Akademii svatého Vladimíra, princezno.“

VA DVĚ

NICMÉNĚ JSEM MU SELA UZNAT, ŽE TEN DIMITRIJ JAKŽESEJMENUJE JE dost chytrý. Poté, co nás odvezli na letiště a posadili do soukromého letadla patřícího Akademii, stačil mu jediný pohled na nás dvě, jak si šeptáme, a hned poručil, aby nás rozesadili.

„Nenechte je, aby spolu mluvily,“ upozornil strážce, který mě eskortoval do zadní části letadla. „Stačí, aby byly pět minut pohromadě, a hned budou mít plán na útěk.“

Střelila jsem po něm zpupným pohledem a proběhla uličkou v letadle. Měl pravdu, že jsme skutečně *plánovaly* útěk.

Jenže zatím to pro hrdiny nebo spíše pro hrdinky nevypadalo dobře. Jakmile jsme se vznesli do vzduchu, naše šance na únik ještě poklesly. I kdyby se stal zázrak a my se zbavily všech deseti strážců, stejně bychom měly tak trochu problém dostat se z letadla. Napadlo mě, zda by někde na palubě nemohly být padáky, jenže s těmi bychom stejně neuměly zacházet. A vzhledem k tomu, že nejspíš přistaneme někde ve Skalistých horách, byla šance na přežití seskoku dost mizivá.

Ne, z tohoto letadla se nemůžeme dostat dřív, než přistaneme někde v lesích v Montaně. Do té doby budu muset něco vymyslet, něco, jak si poradit s mágy z Akademie a desetinásobkem strážců. Jasně. Žádný problém.

Ačkoli Lissa seděla s tím Rusem v přední části letadla, cítila jsem její strach, tepal mi v hlavě jako kladivo. Bála jsem se o ni, což jen zvyšovalo můj vztek. Nemůžou ji tam přece odvézt zpátky, ne na to místo. Uvažovala jsem, jestli by Dimitrij

zaváhal, kdyby cítil to, co jsem cítila já, a kdyby věděl, co vím já. Pravděpodobně ne. Bylo by mu to jedno.

Lissiny emoce na chvílku zesílily natolik, že jsem z toho získala matoucí pocit, jako bych seděla na jejím sedadle, a dokonce byla v její *kůži*. Občas se to stávalo, úplně bez varování, prostě mě zatáhla přímo do své hlavy. Vedle mě seděl vysoký Dimitrij a rukou – její rukou – jsem svírala láhev vody. Sehnul se, aby něco sebral, čímž odhalil šest maličkých symbolů, které měl vytetované zezadu na krku: *molnijské* značky. Vypadaly jako dva blesky překřížené do tvaru písmene X. Jeden za každého Strigoje, kterého zabil. Nad nimi měl zvláštnou čáru, která trochu připomínala hada. To bylo označení strážců. Znak jejich slibu.

Zamrkala jsem a s trochou úsilí se mi podařilo dostat se zpět do své hlavy. Zašklebila jsem se. Nesnášela jsem, když se mi tohle stávalo. Cítit Lissiny pocity byla jedna věc, ale vklouznout do ní, to bylo něco, čím jsme obě opovrhovaly. Ona v tom spatřovala útok na svoje soukromí, takže jsem jí obvykle neříkala, že k tomu došlo. Stejně to ani jedna z nás nedokázala ovládat. Byl to jen další účinek našeho psychického pouta, jemuž ani jedna z nás pořádně nerozuměla. Existují legendy o psychickém propojení mezi strážci a jejich Moroji, ale žádný z příběhů se nikdy nezmiňoval o ničem takovém. Zvládaly jsme to, jak jen jsme mohly.

Ke konci letu se Dimitrij zvedl, přišel ke mně a usadil se na místě, na němž předtím seděl jiný strážce. Schválně jsem se odvrátila a nepřítomně zírala z okna.

Chvilí bylo ticho. Nakonec promluvil. „Opravdu jsi nás všechny chtěla napadnout?“

Neodpověděla jsem.

„Něco takového..., takhle ji chránit..., to bylo velice statečné.“ Odmlčel se. „*Hloupé*, a přesto statečné. Proč ses o to vůbec pokoušela?“